

Je příznačné, že ačkoli Spojené státy americké nikdy žádný protivník přímo neohrozil a vnější nepřítel nevstoupil na jejich půdu, má jejich imperialistická zahraniční politika na kontě řadu vojenských zásahů po celém světě, které ještě k tomu interpretuje – vcelku úspěšně – jako humanitárně-demokratické „mise“. Eufemismy jsou v mediálním prostoru vůbec silnou zbraní *demokratů*, zatímco slovník jejich odpůrců zůstává povětšinou čestně (a tím i „naivně“) přímočarý. Obalení ideje tzv. svobodného obchodu ideou svobody vůbec, vzniklo kdysi v Anglii s přispěním Židů vyhnaných ze Španěl. Od té doby ostatním národům namlouvají, že jejich obchodní zájmy jsou tak říkajíc totožné se zájmy „lidstva“ a emancipovaného „individu“ nebo alespoň všech „slušných lidí“.

Americká velmocenská strategie se orientovala podle anglického vzoru už od 19. století. Z geopolitického hlediska stojí a padá ovládání světa s nadvládou nad euroasijským kontinentem, jehož střed zaujímá Rusko, které hraje klíčovou roli, neboť přirozeně uplatňuje přímý či nepřímý vliv ve značné části Eurasie. Z této perspektivy, rozvíjené Alfredem T. Mahanem (1840 – 1914) a Halfordem Mackinderem (1861 – 1941), je pochopitelné, proč bylo Rusko od samého počátku amerických velmocenských snah vnímáno jako velký geostrategický protihráč; a za druhé, proč stejné kruhy po více než století zkoušejí všechno možné, aby zabránily sbližování obou nejdůležitějších eurasijských mocí, totiž Ruska a Německa. Politicky stabilizovaná „eurasijská osa“ je podnes noční můrou americké geopolitiky, která je si dobře vědoma, že kombinace ruských surovinových zdrojů na jedné straně a německé technologie, organizace a kapitálu na druhé, by pro Západ znamenala víc než rovnocenného rivala.

Na tomto pozadí jasně vystupuje, co mozky „transatlantiků“ jako je Zbigniew Brzezinski, doyna amerického geopolitického myšlení, který je stále ještě politickým poradcem vlivného Centra pro strategická a mezinárodní studia (CSIS – **Center for Strategic and International Studies**), vlastně tíží. Iluze, že se Rusko po konci státního komunismu klopýtavě, ale bez odporu včlení do sféry západního kapitalismu a přenechá tak své zdroje a suroviny USA – nejlépe jako jakási obdoba rozvojových zemí – trvala jen krátce. Pod Putinem se obrovská říše začala rychle a s rostoucím úspěchem proti západní okupaci bránit. Začalo nové kolo „velké hry“. Rusko je obkličováno a jeho někdejší vlivové zóny poznamenány vývozem demokracie, v níž se zmocňování se národních majetků mimořádně daří, nebo destabilizací podporou islamistů ve zbrani (Pobaltí, Ukrajina, Bělorusko, Gruzie, Čečna, Afghánistán atd.).

Vybudování skutečně silné Evropy, která jako blok bude moci být soupeřem všem asijských

molochům, islámskému světu všech odstínů a hlavně obou Amerik, tj. vybudování bloku s vlastní armádou a zahraniční politikou, energeticky nezávislého na „jižní“ ropě v angloamericko-muslimských rukou, je bez účasti Ruska prostě nemožné. Je třeba si přiznat, že v každém pokusu o započetí tohoto procesu je Česko spolu s Polskem předurčeno hrát rozkladnou roli v americké režii. S „radarem“ jsme to již zažili.

Víme ale také, jak britská destruktivní politika tzv. „evropské rovnováhy“ přispěla vrchovatě k dvěma světovým, bratrovražedným občanským válkám. Také křesťanské frakce již nesmí absurdně dělit naše národy, jako ještě na konci minulého století v Británii či zemích bývalé Jugoslávie. Kolektivní odpovědnost zdaleka přesahuje odpovědnost jednotlivců!

Zpracováno na základě informací v magazínu *Euro-Kurier* č. 4/2011, který vydává německé nakladatelství **Grabert Verlag**, Tübingen.